

MISTŘINŠTÍ SE NEDAJÍ

Z Mistřina chlapci sa scházají,
nikomu pobiť sa nedajú...

Vláček si odfukuje z Kyjova „pěknou rovinou“ do Svato-bořic a dří už musíš pěšky nebo autostopem. V Mistrině ještě dnes žehrají na konzervatismus dědů, kteří konšelsky nedovolili, aby k nim vedla železnice. Do jízdního řádu se tedy nedostali. Zato ale vynikli jinak. Tou známou písničkou, nebo jako kolébka dobrých rohovníků?

Před 26 lety sem Cyril Vavřík, Jan Brunclík a Jožka Valkovič přinesli první boxerské rukavice. Z téhle trojice je tu s námi už jen Jožka. Janek zemřel na následky zranění a Cyril v koncentráku. Našli u něho zbraně a letáky ilegální komunistické skupiny.

Nadšení vesnické mládeže pro sport dovedli tehdy dobře využívat. Tělocvičen nebylo, a tak Cyril Vavřík posbíral deseti a čtrnáctileté kluky a chodil s nimi sportovat do svatobořického lesa. I starších bylo dost, samých vesnických pořádků a jich kamarádů, mladých horníků ze šachet okolních Dubňan. Neměli, pravda, tolik techniky jako městští kluci, ale na tom nestavěli.

Ze Stavěšic se k nim přidal nějaký Kopeček. Začal na podzim a už z jara byl mistr Moravy. Na mistrovství Evropy v Budapešti v r. 1934 se dostal až do semifinále. Úspěch známého chlapce (odkud že je? Z S. K. Mistrin?) dodal všem nové chuti. Přidali na tréninku. V zimě v létě s Kopečkem běhali do Stavěšic (je to z Mistrina pět kilometrů, což aby mu nebylo smutno), ukrádali ze svých beztek krátkých dnů hodiny a minuty pro sport, rvali se v ringu i v životě. Z holých rukou vyrůstala tradice slováckých boxerů, kteří začínali v Mistrině.

Kde jsou ty doby, kdy na kolech rozvázeli plakáty po dědinách, sami si všechno, všecičko platili a ještě chodili dům od

Otec Marada vede svého synka (vlevo) i ostatní chlapce k poctivosti v tréninku už od malička.

domu zvát na utkání. A přece tu vyrostli borci, jejichž jména měla obávaný ohlas: Svozil (boxoval do 36 let a vybojoval 578 zápasů!), Hrabina (boxoval i s Pappem), Ingr-Sadko, pět Valkovičů, Malatinský, Zemánek, Prčík, Varmuža, Stehlík – a kolik by jich ještě bylo!

Život a sport přinášel ovšem i mnohé veselé okamžiky. V šestatřicátém, kdy se v Mistrině přistavoval kostel, nebylo síly, která by rozbila kostelní zeď. Pan farář si tedy pozval „ty grobské boxerů“. Zeď samosebou povolila a pan farář zaplatil bečku piva. A to tehdy bylo jako vyhrát dnes první pořadí ve Sportce.

A co nedal život, na to mistrinští sportovci nečekali. Jožka Pekárek byl dělník a měl fištrón. Když šli jednou za horka ke Kopečkovi do Stavěšic na hody, padlo při jedné osvěžující sklenici vína slovo, že Pekárek složí na tu „grobskou partyju“ pěknou písničku. Však ji znáte, vzpomněli jsme ji na začátku.

... jak kdo cekne, už ho bijú vesele
po paprčách, po pašticce, po čele...
(pozn.: tady se to říká krátce)

A tož písnička už zhruba byla. Jenomže Laďa Houšť jako by to býval tušil, že se bude zpívat všude, přesvědčil Pekárka,

aby tam za vědro vína přidal i tu poslední sloku o Aniče (a tož když už jsme u toho, Vašulková se jmenovala), a tak „grobská“ dostala i jakýsi ten lyrický závěr. (To zdůrazňuji pro pp. profesory, kteří by někdy chtěli vědecky rozebírat, proč jsou v mistrinském popěvku takové protiklady). Anička si ale Laďu přes všechnu slávu přece nakonec nevzala.

Co dnes, kdy je v dědině obvodní doktor Petříček, dnes už je hej! Ale dřív by doktora k lékařské prohlídce borců před utkáním do takové slovácké díry těžko dostali. A ten by si řekl možná stovku, ne-li víc. A tak když nebylo zbylí, prohlédli borce jiní doktoři. Říhák byl sice doktor práv a Železník zvěrolékař, ale zato byli borci vždy v pořádku a hlavně – doktoři je prohlídli a nestáli nic.

Všude mistrinští borci byli, v r. 1936 vybojovali 23 utkání a tehdy vyhráli i moravskou ligu, ale stále se jim jedno lepilo na paty: vychovávali borce pro cizí, pro „Baťu“, „Rolného“ apod. Zlínského „Baťu“ ovšem vypráskali, na tom si ještě i dnes zakládají.

Přijďte do Mistrina a poznáte, že je hanba klukovi, který ještě neboxoval. „Staří“, Jožka Valkovič, Marada, Karel Matějíček, vedoucí „Jednoty“, jednatel a bývalá těžká váha v jedné osobě, Gabriš, Adamec, Olda Šťastný a desítky dalších – ti stále drží a táhnou mistrinský box.

První mužstvo vede oblastní soutěž moravských celků, dorostenci krajskou soutěž – a všichni jsou mladí láskou k boxu, který této slovácké dědině učaroval. Několikrát už chtěli začít s kopanou, ale marná sláva! Postavili si kuželnu, dorostenci vyhráli krajský přebor, i odbíjendá se stolním tenisem se přihlášily, ale co je to platné! Box je box, říkájí mladí staří, ba dokonce i mistrinští roby se těší na každé další utkání.

A jestli sportovci Sokola Mistrin získali jen letos 18 výkonostních tříd a šest tříd mládeže a byli ústředním výběrem Čs. tělovýchovy odměněni za největší počet rohovnických zápasů na Moravě, pak je to jen důsledek nezměrné obětavosti a nadšení, které tuto slováckou dědinu proslavily a zařadily mezi sportovce nejpoctivější z poctivých.

TEXT I SNÍMEK B. KABOUREK

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Kuchyně přijela do tábora až k samému ránu; guláš, který měl být k obědu, byl k snídani. Kanony tloukly již velice blízko a někteří tvrdili, že v noci bylo dokonce slyšet strojní pušky; nervosita vzrůstala, jiných se zmochovala apatie. Guláš byl sotva rozdaný, když přijel „meldereiter“ a zas byl alarm; vojáci cpali jídlo do úst rukama, aby ho nemuseli zaházet. Důstojníci skončili „bešprechung“, dívající se dlouho do map a hádající se dlouho o směr; hejtman Sagner dlouho vrtěl hlavou nad rozkazem, porovnáváje udaný směr s mapou; potom se oficií rozešli.

8. Hejtman Sagner měl k mužstvu řeč: „Vojáci! To, co budeme dělat, to je taková hračka, možná, že vůbec ani do boje nepřejdeme, naše brigáda tvoří třetí rezervu. Náš pluk má za úkol les obklíčit, Rusy zajmout a to uděláme; oni se nám ještě rádi vzdají. Hurrá!“ Mužstvo odpovědělo neslaným „Hurrá!“. Vojáci, kteří již v poli byli, říkali: „Ježíšmarjá, my jsme třetí rezerva; to budeme nejdýl za hodinu bití. Voni mají dycky třetí rezervu; já se dám pověsit na to, že před námi není ani jedna naše noha. Kluci, než se vám ten guláš rozleží v žaludku, tak jsme bití!“

9. Maširovalo se však celý den a po nepříteli ani památky. K večeru dorazili k lesu, kde se utábořili. Poněvadž bylo chladno, rozdělali si vojáci oheň. Ale hned přilétl lajtnant Dub: „Uhasit! Momentně uhasit! Chcete, aby do nás začli střílet?“ Vojáci neochotně odkládali polena. Lajtnant se vztekal: „Držte huby! Hergott nepřejte si mě poznat,“ a kopl nohou do ohně. „Ale, lajtnant, nechte to,“ ozval se ve tmě hlas nadporučíka Lukáše, kterému zimou jektaly zuby. „Sám se rád ohřejete. Rozděltejte, hoši, ohňů víc, taky jeden pro nás. Čert ví, kde Rusové jsou.“

10. U jednoho sesedli se důstojníci a poslouchali hejtmana Sagnera, který křel: „Čert ví, jestli jsme tam, kde jsme měli být.“ Mluvil se o válce a nejvíc lajtnant Dub. Švejk poslouchal u druhého ohně, jak se hubí polní hraboši. „Nejlepší je chodit za pluhem a utloukat je košťaty,“ vykládal jeden voják, „to se zničejí i s mladými.“ – „Švejku,“ optal se nadporučík Lukáš, „nevedete tam zas nějakou agitaci? Copak jste to tam rozprávěli?“ – „Poslušně hlásím, pane nadporučíku,“ vytáhl se Švejk, „my tam povídáme vo válce. Kamarádi říkají, že je nejlíp, utloukat Rusy košťatami i s mladejma!“

11. Druhý den ráno se Švejk svlékl a držel prádlo i šatstvo nad ohněm, aby to rychle uschlo. Jeho příkladu následoval jiný voják a sušil se také. Stáli proti sobě a voják si liboval: „Tohle je správné na vši, kamaráde, zahřejou se, pustí se, hnidy se zaparí a popraskají; kamaráde, pro vši je nejlepší, když zmokneš, pak mašíruješ, zpotíš se, praží na tě slunce, že se všechny hadry na tobě zaparí; to se ti vši v tom líhnou samy, jak pod kvočnou kuřata. To je, kamaráde, všechno ze špíny; tahle válka není nic, než špína.“ A rozhrnuv švy u bluzu, cvrkal do nich nehtem.

12. Vojáci se myli v loužičkách a chystali se k vaření kávy, když se přihnál meldereiter; doručil hejtmanu Sagnerovi jakési papíry a v minutě oživlo ležení křikem: „Alarm! Alarm!“ – „Hergott, chlapi, dělejte, Rusové jdou na nás,“ řvali cukušníci a kaprálové. Šlo se zpět lesem, co se přišlo, ale více doprava. Na kraji lesa setkali se s autem, které vezlo důstojníka generálního štábu. Zavolal si důstojníky batalionu a mluvě s nimi, gestikuloval rozčilené rukama. „Už jsme zase zabloudili,“ povídali si vojáci, „koukejte kluci, jak jim hraje, že provedli s námi náhou volovinu!“